

El màrtir

Joan F. Mira

El màrtir, per ordre del seu comandant i del seu assessor religiós, concedeix una llarga entrevista a un setmanari americà. Una entrevista impressionant, garantida amb tota mena de contactes perifèrics: el màrtir –futur màrtir– és autèntic, el seu pensament és del tot ortodox i aprovat pels superiors. El xicot té vint anys a penes, pertany a una família benestant de Fal·luja, té estudis, té pares i germans, tenia un futur confortable en la vida, i ha decidit que volarà per l'aire, amb un cotxe bomba o amb un cinturó d'explosius. Volarà cap al cel feliçment, i jo no repetiria aquest tema del vol cap al cel dues setmanes seguides si no hi hagués hagut els atemptats de Londres, amb més sang i més víctimes dels guerrers sagrats. Perquè això és aquest xicot iraqià, i els companys que l'han precedit, i els altres que hi ha esperant la seua hora, a l'Iraq mateix o a Europa, disposats a matar religiosament i amb consciència molt pura, i disposats a morir alegrement per arribar, en un instant, al paradís. El xicot iraqià s'atribueix el nom de màrtir, que és la condició i la qualitat –això creu ell fermament, i ho creuen milers i potser milions de musulmans piadosos– de tot aquell que troba la mort combatent contra els enemics de l'islam. El màrtir s'enfronta amb els infidels, espera morir en la lluita, i està perfectament segur que això és un acte suprem de virtut, un acte màxim de pietat. El xicot

“Fa una vida solitària i retirada, llegeix l'Alcorà, medita els versets que justifiquen la seua decisió i l'animen a l'últim combat, escolta cassets amb sermons que l'inciten a aquesta acció final de matar i morir com a supremament agradable al Creador. El màrtir fa una vida de pregària i d'aïllament, és rigorós en la preparació espiritual, es purifica l'ànima per ser digne de veure Al·là cara a cara”

iraquià, mentre espera el moment del martiri, fa una vida solitària i retirada, llegeix l'Alcorà, medita els versets que justifiquen la seua decisió i l'animen a l'últim combat, escolta cassets amb sermons que l'inciten a aquesta acció final de matar i morir com a supremament agradable al Creador. El màrtir fa una vida de pregària i d'aïllament, és rigorós en la preparació espiritual, es purifica l'ànima per ser digne de veure Al·là cara a cara. El màrtir explica que ja des de la infantesa era especialment piados i religiós, que un bon dia es va trobar enfrontant-se amb els soldats americans després d'una manifestació, que va entrar en la insurgència activa, va aprendre l'ús de les armes, però que tot això era poc. Ell volia alguna cosa més alta, el privilegi del martiri, i va demanar que el posaren a la llista: quan li van dir que l'acceptaven com a màrtir futur, assegura, va ser el dia més feliç de la seua vida. I des d'aquell dia ha tallat tots els contactes humans, excepte amb el seu comandant i amb el que nosaltres en diríem el seu director espiritual que l'ajuda en el camí de la purificació. Des d'aquell dia, ja no es considera part del món dels vius, només espera amb ànsia el moment de rebre l'ordre, que serà l'ordre i la voluntat d'Al·là, i que el seu cos es desintegre en l'explosió i l'ànima pugui lliure i feliç al cel dels elegits.

Allà, ja se sap, l'espera el Creador, tot satisfet de rebre un altre màrtir, i allà ha de trobar la glòria de setanta-dos esposes verges i d'ulls clars, i podrà fer que també tinguen assegurada la glòria setanta-dos persones de la seua família o coneixença. El màrtir té un instant de tristesa quan pensa que, molt possiblement, quan esclate la bomba farà també víctimes innocents, que no seran ni infidels americans ni iraqians renegats. Però li han explicat que això té poca importància, perquè Al·là ha d'acollir també les ànimes creients i els demanarà que perdonen el causant de la seua mort. El màrtir només demana, com a part essencial de les seues oracions, poder matar al màxim nombre d'infidels, perquè aquesta serà la primera pregunta d'Al·là a la porta del cel: quants infidels has mort, fill meu? El màrtir explica, finalment, que si aspira al martiri és per tres raons: la primera, a favor de l'islam, la segona, per guanyar personalment el paradís, i la tercera, només la tercera, per la llibertat del seu país. D'això, la premsa d'Europa, diaris, ràdios i televisions, en diuen habitualment “resistència”, com si foren els francesos contra els nazis, els demòcrates contra una dictadura. I els experts i els comentaristes diversos afirmen que les causes són, per aquest ordre, la maldat dels imperialistes, el petroli, i les multinacionals. Està ben clar que no han parlat amb els màrtirs.